

Week-endroning og "Skovhuset"

På en mørk og regnfuld decemberdag er det helt hyggeligt at sætte sig til skrivemaskinen for på opfordring at skulle berette lidt om noget som jeg rent klimatisk forbinder med det stik modsatte nemlig sol og sommer - kort sagt:

"SKOVHUSET" i SLETTEN

Historisk set går Helleruproernes tilhørsforhold til Sletten helt tilbage til midt i trediverne, hvor aftale med skovfoged Holm om benyttelse af dennes strandgrund og badehus blev indgået. Tanken om at erhverve eget hus deroppe rumsterede med jævne mellemrum i mange betyrelsesmedlemmers hjerner gennem næsten 20 år. Men først i efteråret 1953 gik drømmen i opfyldelse på den daværende formand Arne Noll's initiativ. Det gamle "Skovhuset" blev incl. inventar og strandgrund erhvervet for kr. 40.000. Den 2. maj 1954 blev huset officielt indviet med tale af H.R.'s medstifter og første formand Kai Nielsen. Det var et dejligt hus beliggende på en skøn grund med direkte adgang ud til Lave Skov. Jeg er ikke uvidende om, at mange gamle HR medlemmer endnu kan få "en klump i halsen" ved mindet om og erindringerne fra det gamle "Skovhus", som imidlertid når sandheden skal frem også var behæftet med visse mindre gode egenskaber. De krævede konstant såvel udvendig som indvendig vedligeholdelse (tak for masser af gratisarbejdstimer præsteret af medlemmer), det var besværligt og tidskrævende at holde rent, og med de nuværende priser på varmeenergi tør jeg slet ikke tænke på, hvad omkostningerne til opvarmning ville have beløbet sig til. Hertil kom, at taget på huset stod foran en helt nødvendig og gennemgribende reparation.

Alle disse problemer blev imidlertid - når man nu ser det hele i perspektiv - løst på bedste omend noget dramatisk vis. I dagene kort før julen 1975 havde Skovhuset været udlejet, og da en lille kreds af HR medlemmer med "Optikkeren" John G. Petersen som den første kom op til huset 1. juledags formiddag bragte allerede synet af husets vinduer udefra erindringer frem om vor barndoms ostebutikker. Da det omsider lykkedes at få døren op, viste der sig et trøstesløst syn. Et frostsprængt vandrør på 1. sal havde flere døgn simpelt hen overrislet vort kære Skovhus. Jeg tør med sikkerhed fastslå: det blev i bogstaveligste forstand en særdeles våd julefrokost for de gæve HR medlemmer. Efter flere hastemøder på åstedet i januar og februar stod det hurtigt klart, at omkostningerne ved en udbedring af de forvoldte skader ville blive uoverskuelige. Et kontantbeløb til fuld afgørelse fra skadevolderens forsikringsselskab blev forhandlet og accepteret, og tilbud på flere nye hustyper blev indhentet. Så er vi nået frem til den sidste dag i marts

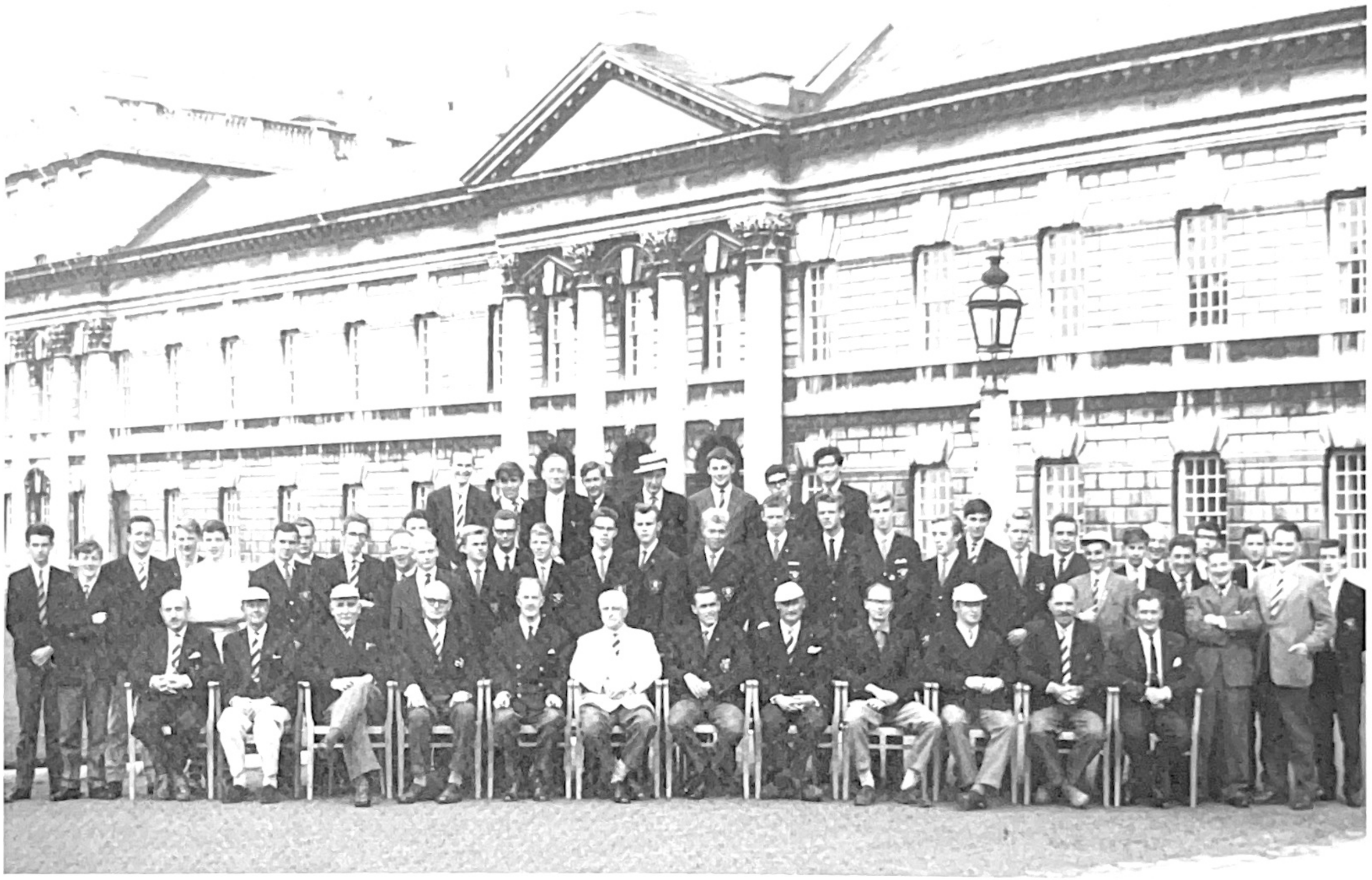
76 hvor resultatet af en indkaldt extraordinær generalforsamling hører med til en af mine bedste formandserindringer. Generalforsamlingen godkendte spontant det af bestyrelsen anbefalede tilbud på et nyt hus og gav sin tilslutning til optagelsen af det foreslåede byggelån i Hellerup Bank. Byggemøder og talrige besøg i Sletten i løbet af sommeren resulterede i, at vi den 28. august 1976 kunne holde en festlig indvielse af det nye "Skovhuset". Nægtes skal det ikke, at der fra adskillige af de fremmødte gæster kom bekymrede bemærkninger om hvorvidt det ville være mulig at holde det fine hus og pæne inventar fri for den tendens til hærværk og ødelæggelse der jo desværre er så almindelig i vore dage. Lad mig her og nu fastslå, at der takket være medlemmernes indstilling og omsorg samt et godt husordensregulativ ikke er indtruffet hærværk eller ødelæggelser af nogen art. Bortset fra en måske nu lidt nedslidt gulvbelægning fremstår huset idag i samme - nej jeg vil rettere sige bedre stand end ved indvielsen. Denne kendsgerning skyldes udelukkende en medlemsindsats, og sikkert meget mod de pågældendes ønske, vil jeg insistere på, at følgende bliver fremhævet: Kjeld Glahder, Holger Bodholdt og "Skovhusforvalteren" Karl Møller. Siges skal det også, at Skovhuset m/grund rent økonomisk er H.R.'s største aktiv. I de forløbne år er vor gæld i huset på det nærmeste halveret samtidig med at værdien på vor ejendom er steget til noget nær det dobbelte. Med til mine egne kæreste rominder hører talrige weekendture til Sletten med natlogi på høloft, i telt og i vore to Skovhuse. Det har for Axelsen, Fuchs og mig selv og givet vis også for en del flere ikke været nogen rigtig sommer, hvis vi ikke mindst et par gange har været på ro-weekend i Skovhuset. Det tager kun ca. 3 timer at ro derop, og efter en sådan overkommelig indsats er det brandhyggeligt at sætte sig til et veldækket bord uden tanke for de strabadser som unægtelig ikke så sjældent forestår, når vinden/-blæsten dagen efter er frisket op fra sydøst, og hjemturen derfor kan give anledning til et par timers overarbejde og deraf følgende små skavanker hist og pist.

I det nuværende og formentlig også de kommende årtier bliver vi utvivlsom alle tvunget til at spare på energien, men det gælder heldigvis ikke når talen er om roenergien, og mit jubilæumsønske for "Skovhuset" og dermed også for Hellerup Roklub skal være, at stadig flere af de nuværende samt mange af de kommende HR roere vil være med til at udnytte og værne om "SKOVHUSET", således at dette også vil være i Hellerup Roklub's eje når klubben når frem til sit 100 års jubilæum.

Ole H. Schmith

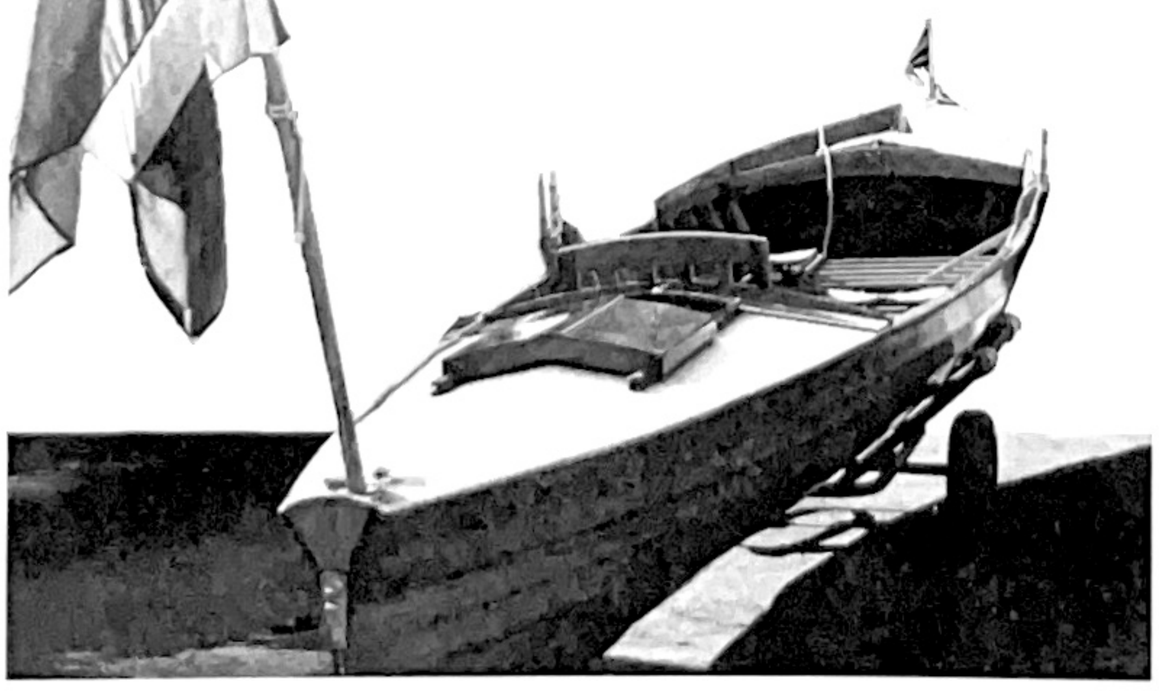

Langtursroning og venskabsklubber

Når vi i Danmark har så mange dejlige øer at ro rundt om - sunde, bælter og fjorde at udforske, er der så noget at sige til, at så mange HRere i de forgangne 50 år har planlagt og gennemført ferielangture i de danske farvande - væk for storbyens kvalmende hede og vejenes benzinos, ud på langtur med telt, kogegrej, en dåse bolcher (blandede), søkort, en roman (god) og hvad bogen "Roeren på langfart" ellers kunne nævne.

De foretrukne farvande har været det sydfynske øhav, Limfjorden og smålandsfarvandet.

Hvor herligt er det ikke en tidlig morgen at ro ind til Ærøskøbing, lægge til ved roklubben og så gå lige ind i Robert Bechgaard - det gav straks morgenkaffe og fri transport til bal i Marstal - så heldig var jeg engang og mange beretninger fortæller om de rare mennesker langtursroeren møder på sin færd - og så far man masser af frisk luft, skønt badevand, mygstik, for megen sol, vabler og en glubende appetit - og så er det rørende billigt. D.F.f.R. har udstationeret prima 2 åres langtursbåde med udstyr på strategisk rigtige steder i landet, lejen er lav og så er der kun transportomkostninger og mad!

-"Deres ryg blev flået af solen, og de betragtede hver dag solopgangen som en fornyet plage. Men efter nogen tids forløb blev de hærdede og glemte at tælle dagene og tænkte ikke på andet end at ro og sove og føle sult og tørst og få noget at drikke og blive mætte og ro igen" - således beskrev Johannes V. Jensen vore forfædre vikingerne - og de drog ud på togt til fremmede lande. Det har HRerne, og især HRUerne også gjort - hvem husker ikke de store langture i Stockholms skærgård og Oslofjorden, men også tysklands floder og Themsen i England har set solopgangen i vores stander.

Dette bringer mig hen til omtalen af vore venskabsklubber i England og Tyskland.

Curlew Rowing Club i Greenwich opdagede Noll i 1961 i bladet "Rowing", hvor en artikel afslørede at deres ungdomsafdeling fungerede meget efter samme principper som det daværende HRU.

Det blev til en invitation fra H.R. til Curlew og det første besøg fandt sted i Hellerup i 1962. Siden da har der været flere gensidige besøg, altid med en vanskabsmatch på Themsen eller Øresund som en festlig del af besøget.

Wassersportsverein Godesberg 1909/1911 E.V. har vi haft forbindelse med næsten lige så længe, men først i 1965 kom den første lille langtur i Tyskland i stand med en enkelt WSVGer (Uwe Mundt) på holdet. I 1967 havde H.R. besøg af 11 roere fra Godesberg. I 1968 første påsketur på Mosel og så gik det slag i slag med ferieture, klubfester o.s.v. også D.R. er indgået i dette samarbejde.

Lad os håbe at det internationale venskab roere imellem må blive yderlige udbygget i årene fremover.

Mogens Thomsen

Kaproning

H.R.'s danmarksmester i singlesculler 1970 og 1973

Klubben var knapt år gammel, før kaproningsinteressen var vakt. Klubbens første rochef, Richard Jørgensen, fra det berømte »smedehold« tog sig af træningen, og de første fire kaproere sled og slæbte båden til sejr i deres og klubbens første løb. I løbet af sæsonen blev det til endnu en sejr. I 1933 startede klubben 8 gange og vandt 2 sejre blandt andet i Landskrona.

I 1934 blev Henning Birch, der havde siddet på klubbens første kaproningshold, indvalgt i bestyrelsen som kaproningschef, og dette gav skub i kaproningsinteressen.

Ingen bestyrelse i H.R. har dog kunnet prale af kaproningsafdelingens størrelse - men den kunne prale med kvaliteten.

Det er et kendetegn gennem tiderne, at der kun har været få kaproere, men de har altid været særdeles aktive og bevidste i deres arbejde.

Dette er også holdt i hævd i de seneste år, og man må håbe, at kommende kaproere og kaproningschefer vil videreføre denne tradition.

Resultaterne gennem årene vil man kunne se i klubbens forhal, hvor bådskjold fra alle klubbens sejre er opsat, ligesom også vort indholdsrige pokalskab er et værdigt minde og til megen ære for de kaproere, der på så glimrende måde har repræsenteret klubbens farver såvel i indland som udland.

Mange forskellige navne er der på disse bådplader, nogle optræder gang på gang, andre er som stjerneskud lysende klart i kort tid for så helt at forsvinde.

Denne tendens forsvandt tildels i tresserne, hvor H.R. fik sin første ro-stjerne. Hjulpet frem af sin far, Henrik Hansen, dominerede Jens Erik Hansen fra sin tidlige ungdom dansk roning. Jens Erik og Henrik Hansen var kendt på robaner landet rundt, både for deres fine resultater, men også for deres enspænderi.

Jens Erik var landets absolut bedste junior sculler roer og var deltager i det første VM for juniorer i Ratzeburg, hvor han blev nr. 5.

Som senior var han en markant skikkelse, som kunne klare sig i selskab med de helt store, hvilket han beviste ved at vinde DM både i 1970 og 1973.

Siden da tog studierne overhånd, og Jens Erik roede sine sidste løb i 1976.

Henrik Hansen nøjedes ikke blot med at hjælpe sin søn frem. Han tog sig også tid til at hjælpe nye i gang, og der er ikke tvivl om, at de resultater, der kunne lægges på bordet i disse år, var frugten af det forarbejde, Henrik Hansen gjorde. Henrik Hansen trak sig tilbage i 1976 for at hellige sig familielivet - og Ian Baden overtog jobbet som kaproningschef.

Ud over at være kaproningschef var Ian også aktiv kaproer og træner for H.R.'s øvrige kaproere.

Ved hjælp af diverse kurser og en hjælpende hånd fra landstræneren Bent Serup formåede Ian at føre sig selv og sine kolleger op i den absolutte elite inden for dansk roning, således at H.R. igen med rette kunne bruge sit kaproningsmotto: Få, men gode!

Kaproningsklub har man aldrig kunnet kalde Hellerup Roklub, men de forskellige bestyrelser har været villige til at yde det, som det koster at have sådan en »Formel I« gruppe kørende for at bringe H.R.'s navn frem på forskellige »racerbaner« og i pressen, som en god reklame for klubbens eksistens, og det håber vi kaproere, at H.R. også fremover vil være i stand til.

Ian Baden

H.R.'s første danmarksmestre i letvægtsfirer 1941

Hellerup Roklub har i tidens løb vundet flere danske og et enkelt nordisk mesterskab, som vi ikke vil undlade at nævne her:

1941 DM i letvægtsfirer m/styrmand
(Niels Lyngeled, Ole Windekilde, Stig Laursen, Ole Søren Jensen og cox Tage Suhr - alle H.R.)

1959 DM i dobbelt sculler
(Niels Knigge og Fl. Sørensen - begge H.R.)

1970 DM i single sculler (Jens Erik Hansen)

1973 DM i single sculler (Jens Erik Hansen)

1977 NM i letvægtsfirer u/styrmand
(Ian Baden H.R., sammen med Bent Fransson, Torben Hansen, Aage Hansen - alle fra Svendborg Roklub)

1979 DM i dobbelt sculler
(Ian Baden H.R. og Per Rasmussen, Svendborg Roklub)

1980 DM i dobbelt sculler
(Ian Baden H.R. og Bjarne Hansen, Århus Roklub)

Desuden har H.R. vundet flere forbunds-mesterskaber de seneste år ved bl.a. Ian Baden, Jørgen Meyer og Richard Biller.

Et særligt bemærkelsesværdigt resultat opnåede H.R. i 1950, hvor et hold bestående af Erik Krüger, Bjørn Stybert, Preben Hoch og Leif Orboe vandt Stewarts Challenge Cup i firer uden styrmand ved Royal Henley Regatta. I de 110 år, der på dette tidspunkt var roet om denne fornemme pokal, var den kun to gange blevet vundet af hold uden for England.

H.R.U.
Hellerup Roklubs Ungdomsafdeling

H.R.U. er et ord som næsten er gledet ud af daglig tale i roklubben. Lader man tankerne gå nogle år tilbage var det ord på alles læber og samtidig betegnelsen på en flok raske drenge og unge mennesker som fra sidst i fyrrene og til midt i tresserne fyldte klubben med liv og samtidig skaffede en sikker tilgang af nye medlemmer.

Det har været en stor og glædelig oplevelse at have været med til at forme og lede arbejdet i ungdomsafdelingen gennem disse år - et arbejde som lykkedes fordi mange gode kræfter stod sammen om det - først og fremmest de skiftende bestyrelser samt Åreknuden, altid velvilje og grønt lys for nye ideer og hjælp til at føre dem ud i livet.

Selve princippet i ledelsesformen vil mange jo nok trække på smilebåndet af i dag og tænke: "det var dengang det kunne lade sig gøre".

F.eks. at man ved sammenkomster tyrede gennem sangbogen og sang om fordums storhed og nordens herlige stamme og påkaldte i ord og toner guds hjælp og harniskklædte kæmper til nedlæggelse af træske fjender sådan at vi pøny kunne få Danmark til at nå fra den botniske bugt og langt ned i midttyskland.

Nå, HRU-roerne var jo heller ikke dengang dydsmønstre allesammen og nu kan det vel godt røbes, at nogle af og til stak af efter køjetid når Møller sov sin dødlignende søvn - DR's hus lå jo også dengang indenfor rækkevidde.

At der altid var gode hjælpere blandt de unge til at trække læsset - blev taget som en selvfølge, og heldigvis for det - ellers havde det slet ikke kunnet lade sig gøre, først da disse unge blev en mangelvare, svandt ungdomsafdelingen ind.

Mange er de navne, som burde nævnes, men alle der har været med i H.R.U. vil sikkert lade tankerne gå tilbage til de kammerater, som netop kom til at betyde noget for dem.

At vi savner de mange friske unge i dagens billede af klubben, er alle sikkert enige om, og der her ligger et stort og ansvarsfuldt arbejde, som snarest bør tages op igen. At tiden måske atter er inde er der også noget som tyder på - den øgede fritid og ikke mindst den ulykkelige situation for de mange unge for hvem det ikke er muligt at finde et meningsfyldt arbejde for fremtiden.

Men det er ikke nok vi kalder på dem, det kræver utrolig megen tid - kendskab og flid for at få det op at stå igen - det er et arbejde, som tager ens fritid og lidt til, men når det lykkes - er det indsatsen værd og samtidig til gavn for både de nye medlemmer og klubben. Det må derfor være et stort jubilæumsønske, at dette arbejde pøny må komme igang.

Karl Møller

Badstuemiddag den 13.10.1954

”Drivhuset”

Een gang badstuebader - altid badstuebader.

Denne påstand kan utallige medlemmer skrive under på den dag idag.

Og hvordan begyndte så denne badstuebadning? Ganske enkelt som følger.

Under de tilbagevendende træningsbesøg på Gentofte Stadion observerede det daværende Idrætsmærkeudvalg en finsk badstue, som var opstillet i nærhed af kastebanerne. Udvalget fattede interesse for badstuen og formålet med dennes eksistens. Det ville være dejligt med en sådan badstue på vor egen bådeplads, og der var ikke langt fra tanke til handling. Det viste sig, at badstuen var tilsalg for en favorabel pris (kr. 500). Badstuen skulle være en gave til H.R. fra vore IM-folk som tak for klubbens velvilje overfor IM-sagen.

Ved alle gode kræfters hjælp kunne den officielle indvielse finde sted søndag den 8. januar 1950.

Det nedsatte badstueudvalg stod helt og fuldt for den egentlige drift af badstuen, og efter 2 års forløb var det muligt at overdrage et gældfrit ”DRIVHUS” til roklubben.

Den stadig voksende tilslutning til badstuebadningen havde helt revolutioneret klublivet om vinteren, og det blev nødvendigt at forbedre indretningen, og en tilbygning var netop under opførelse, da en specialbygget ovn antændte isoleringspladerne, og badstuen nedbrændte til grunden den 9. oktober 1955.

Efter den bitre oplevelse blev der straks lagt planer til en ny og mere brandsikker badstue, som på standsmæssig måde kunne indvies den 1. december 1955.

Den nye og større badstue af gasbeton gjorde særdeles god fyldest, og alle var glade. Det blev også i de år arrangeret adskillige middage med stor deltagelse - forståeligt - da kuvertprisen var rimelig (kr. 15) for f.eks.:

Nyrøget hamburgerryg/rødvin ad libitum
Æblekage/madeira
Kaffe med kage/cognac

Det var gyldne dage, og årene gik.

Ingen havde troet, at en brandskade igen skulle ramme vort ”DRIVHUS”, men den 23. januar 1966 galede den røde hane atter. Den overophedede, koksfyrede ovn havde forvoldt en totalskade på den indvendige beklædning og isolering.

Det var næsten mere end badstueudvalget kunne bære - og dog. Der blev handlet omgående, og i forbindelse med den helt renoverede isolering og beklædning blev der nu installeret en BAHCO el-badstueovn, der forhåbentlig ikke skulle kunne besvære os med flere brandskader i vor tid. Det blev en kostbar byggesag, men igen beviste vor medlemmer en enorm offervilje. Der indgik langt over titusind kroner i frivillige bidrag. Med tillæg af brandskadeerstatningen kunne vi betale alle regninger uden udgift for roklubbens kasse. At badstuen er en uhyre vigtig faktor i H.R.'s vinter-aktiviteter, må alle erkende, og de faste ugentlige badetider onsdag-eftermiddag og søndag-formiddag er da også til meget stor glæde og gavn for mange af vore medlemmer i alle aldersklasser - og det er lutter lykke. Det var bare uretfærdigt, at formanden for badstueudvalget efter denne seneste brand fik et væmmeligt brev fra Politimesteren i Gentofte, hvorefter han (PN) havde gjort sig skyldig i overtrædelse af brandlovens § 37, stk. 1, nr. 2. Det var synd for ham, for han havde jo intet ondt bedrevet, men det må han leve med - og det gør han.

Med alle gode kræfter i behold vil vore medlemmer også fremover værne om vor badstue som det store klenodie, den er for vor sundhed og velvære, og alle gode badstuebadere vil på 50-års jubilæumsdagen sende en taknemlig tanke tilbage på de mange gode minder om dejlig badning og hyggelig samvær i årene, der svandt.

Poul Nielsen

Gymnastik med samme leder i 50 år

Majoren i fuld »krigsmaling«

Som alle velledede roklubber optog H.R. allerede fra starten gymnastikken på sit vinterprogram.

Sammen med den daværende formand, Kai Nielsen, aftalte jeg, hvilke øvelser der skulle gennemgås, for at nå det der var meningen med det hele, nemlig at holde medlemmer, der ønskede det, i passende form vinterhalvåret igennem.

I de første 15 år holdt vi os i det store og hele til et udvalg af de anvendte Ling's og Bukh's øvelser. Efter krigen gik interessen for redskabsøvelser stærkt tilbage, og som en erstatning herfor indførte vi forsøgsvis stavgymnastik efter kaptajn Jespersens system. Forsøget vandt almindelig tilfredshed og indgik derefter som et fast led i hver gymnastiktime.

Endvidere indførtes en speciel form for gymnastik, nemlig »Skigymnastik« til gavn og fortræning for de efterhånden ikke få medlemmer, der nu holder vinterferie i Norge.

For helhedens skyld skal tillige nævnes, at gymnastik indgår som obligatorisk prøve til erhvervelse af Idrætsmærket og af den grund havde vi derfor også i IM's "glansperiode" et særligt udvalg af øvelser med dette formål for øje »Idrætsmærkegymnastikken«.

Til afslutning skal også medtages et par bemærkninger om »Friluftsgymnastikken«, som vi dyrkede om morgenen på bådpladsen i sommeren 1944, hvor al roning var forbudt.

Det var naturligvis et stort savn, navnlig for morgenroerne, at de var afskåret fra den daglige morgentur, og for ikke helt at miste kontakten med klubben, indførtes da en times daglig morgengymnastik i fri luft. Til denne var der stor tilslutning, og vi dyrkede bl.a. ihærdigt de såkaldte »2-mandsøvelser« hvorunder udråb som: Av for h..... tror du, du er ansat på »Dagmarhus«!« eller »Hold op, hold op, jeg tilstår alt« ofte lød ud over pladsen.
Disse timer var virkelig fornøjelige, og de bidrog meget til det gode sammenhold i en for klubben vanskelig tid.

Det er således et righoldigt gymnastik-stof, der i den forløbne tid er arbejdet med. Formålet, der som tidligere anført var og er at holde de deltagende medlemmer i passende form, alt efter evner, anlæg og alder, synes at være nået, når vi hvert forår har set klubbens raske gymnaster, såvel yngre som ældre med højt humør og stor energi kaste sig over roningens talrige glæder.

Ligesom der har været forandring og afveksling i selve gymnastikprogrammet, har forholdene også medført, at vi nogle gange har måttet skifte gymnastiksal, både med og mod vore egne ønsker.

Vi begyndte i 1931 i en sal på skolen i Duntzfeldtsalle. Den var ikke særlig god, og da vi året efter kunne rykke ind i den nybyggede skole »Tranegårdsskolen« på Gersonsvej, hvor vi har til huse

.....fortsættes næste side

Gymnastik på »Tranegårdsskolen« en mandag aften 1981

idag, havde vi - og har stadig - en sal, der svarer til alle nutidens krav, såvel med hensyn til størrelse og udstyr som badeforhold.

Imidlertid kom krigen, og i 1943 måtte vi rømme »Tranegårdsskolen«, der blev beslaglagt af tyskerne »til andet formål«. Vi fik derefter husly et par år i »Gl. Hellerup Gymnasium« - og ikke et ondt ord om denne sal, hvor der er dyrket megen og god gymnastik gennem årene - men vi savnede alligevel vore konfortable forhold, som vi havde vænnet os til, og stor var glæden, da vi atter kunne vende »hjem« til Gersonsvej, til de omgivelser hvor vi føler os godt tilpas.

Her dyrker vi fortsat og med fuld kraft vor gymnastik, som stadig er grundlaget for al anden idræt.

Legemlig og sjælelig sundhed er livets største gode, og til fremme heraf yder H.R. sin store indsats.

Tak for 50 dejlige år!

Major Peder Hansen

I tilslutning til Peder Hansen's udmærkede artikel om gymnastikken i H.R., synes jeg at det yderst vigtige appendix til denne - knokkelbolden - også fortjener lidt omtale. Her er mit indtryk, som forholdsvis ny i den "ædle sport":

Når man første gang begynder at mumle noget om, at man vil deltage i den gymnastik, klubben tilbyder sine medlemmer, ser veteranerne fra denne sportsgren med medlidende blikke på een og ryster tavst på hovedet, som om de ville sige: »Det er den visse død!«

Trods det møder man alligevel op på Tranegårdsskolen og begiver sig ud i det u-visse. Man begynder med lidt »opvarmningsbold«, og man fornemmer snart, hvad der venter en.

Der sættes hold, og efter at alle højlydt har erklæret, at det andet hold er alt for stærkt, tager kampen sin begyndelse.

Det specielle ved spillet er bl.a., at man skal ramme overliggeren. En mand fra et af holdene griber bolden og styrter frem mod det modsatte mål, men et stilrent benspænd fra en modspiller sender ham på maven hen ad gulvet, mens bolden havner hos en modspiller, der lige når at få snuppet den, inden han selv får et løsrevet hoved under bæltestedet. Den spiller, der nu har bolden, bryder sig vej mod målet, men før han når så langt, er både bukser og trøje trukket af ham..... så godt som. Nu er der almindeligt slagsmål over hele linien, kun dommeren synes ganske uberørt af situationen. Nå, efter at have overlevet 2 krige er han vel også vant til lidt af hvert, og han vakler ikke på sin skammel, selv når det går hårdest til.

Ingen når at holde rede på, hvor mange mål der scores, men da kampen er slut takker alle, der har liv og lemmer i behold i stilhed forsynet for at være undsluppet en grum skæbne.

En af de (endnu) overlevende

Af Poul Nielsen

Idrætsmærket

Motto: Idræt for de mange og idræt gennem mange år.

Af klubmæssige og historiske grunde bør det vel stadfæstes, at Idrætsmærkearbejdet har indtaget en særdeles fremtrædende plads i dagliglivet i H.R. for en årrække siden. Om sommeren var det træningen til roprøverne på Øresund og atletikprøverne på Gentofte Stadion, der beskæftigede IM-udvalget, og om vinteren var den ugentlige gymnastikaften grundlaget for de årlige afslutningsprøver.

Så langt tilbage som i 1935 begyndte IM-udvalget sit arbejde og udvalget nød i den grad bestyrelsens bevågenhed, at det næsten blev betragtet som en stat i staten.

Allerede ved efterårsfesten i første sæson kunne man overrække 13 bronzemærker, sølvmærket til Erik Wodschow og guldmærket til Aage Nielsen.

Som årene gik blev Idrætsmærket en fast institution indenfor H.R., og der er utallige eksempler på betydningen af det gode sammenhold og kammeratskab, der skabtes gennem idrætsmærkearbejdet på alle områder.

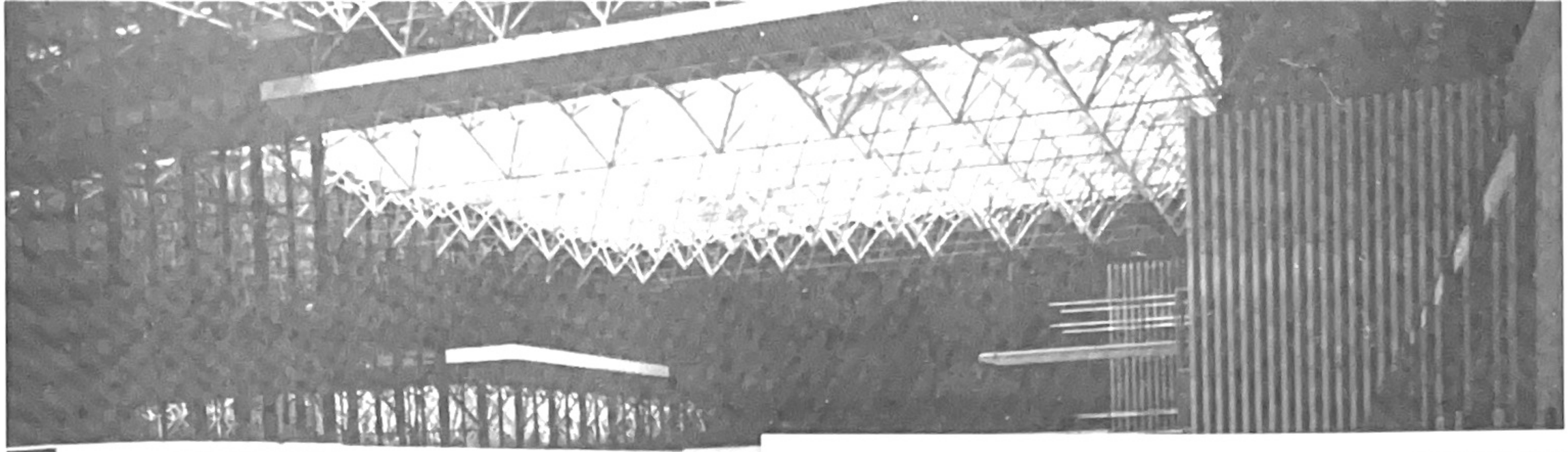
Der var en enestående interesse for IM. blandt vore medlemmer i alle aldre, og mange medlemmer aflagde år efter år de nødvendige prøver for derved at bevise, at fysikken stadig var iorden. En god og billig hedbredsattest.

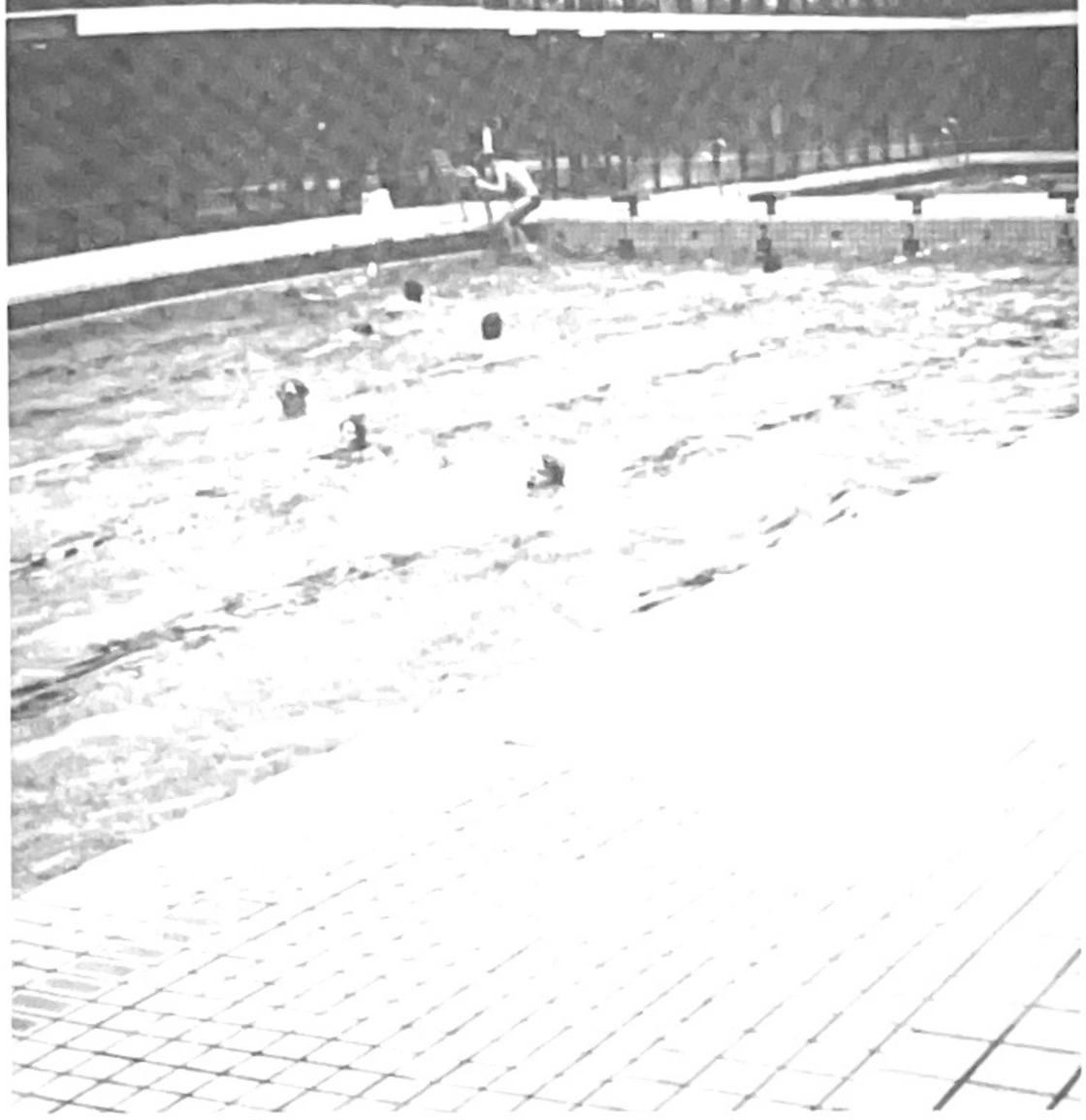
Også under alle krigsårene kunne vi uforstyrret aflægge de fornødne prøver til gavn og glæde for både de enkelte udøvere og for roklubben.

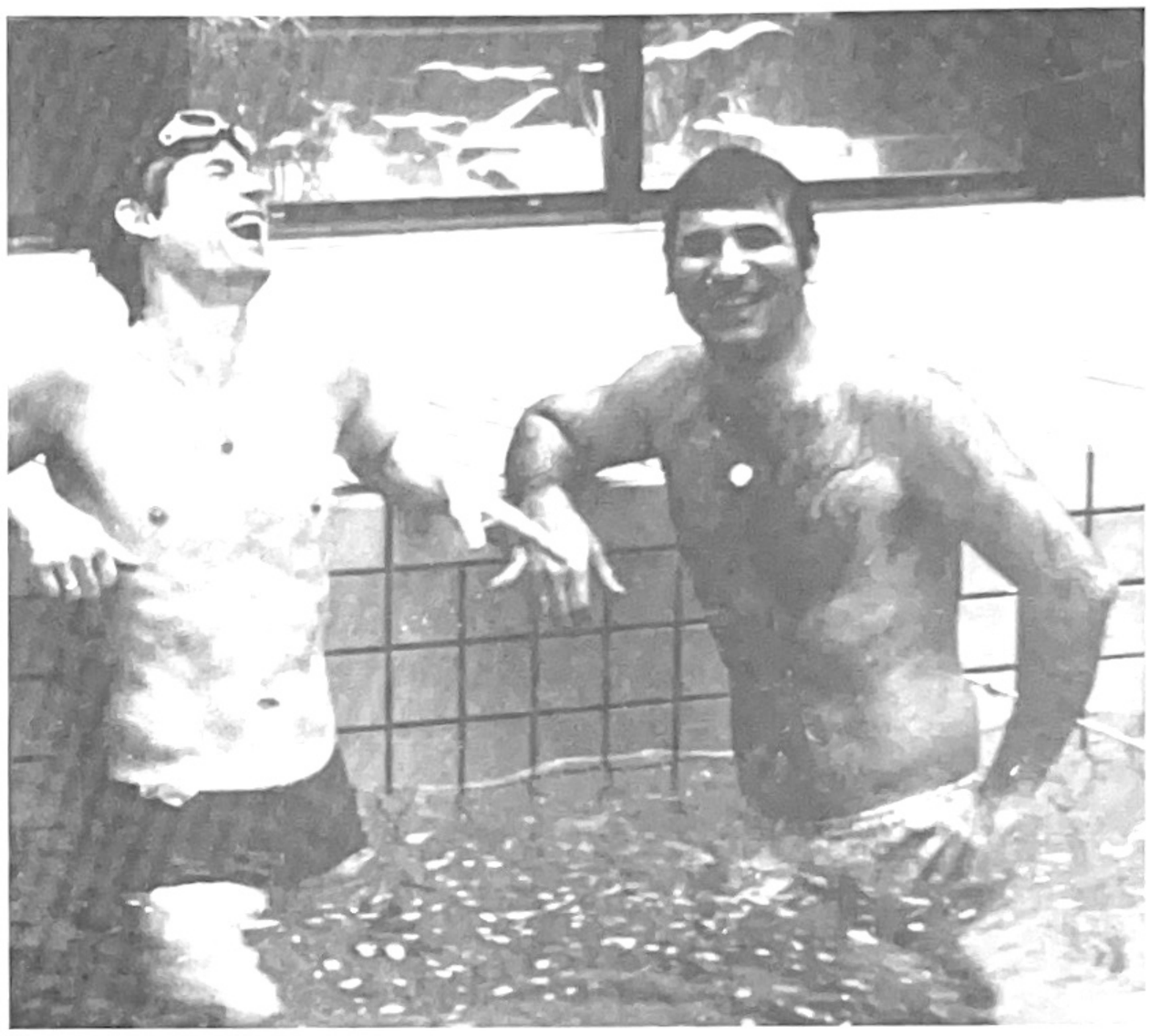
Over 300 forskellige medlemmer har i tidens løb påbegyndt mere end 750 prøverækker, og adskillige medlemmer har fået overrakt guldmærket med flere sløjfer, nogle enkelte endda guldmærket i 14 karat med 25 sløjfer. Man tør vel godt nævne, at der nu og da gik sport i præstationerne, ikke mindst da et par medlemmer aflagde samtlige prøver på én dag. Det var en dejlig dag, som blev fejret.

Man siger, at tiderne skifter, og det er så sandt som skrevet. De sidste IM-prøver blev aflagt i 1969, og ved 50-årsjubilæet ville det være meget ønskeligt, om den yngre del af vore medlemmer ville fatte interesse for igen at sætte gang i Idrætsmærkesagen, som har skabt så mange minder og venskaber indenfor vor kære roklub, H.R.

Poul Nielsen

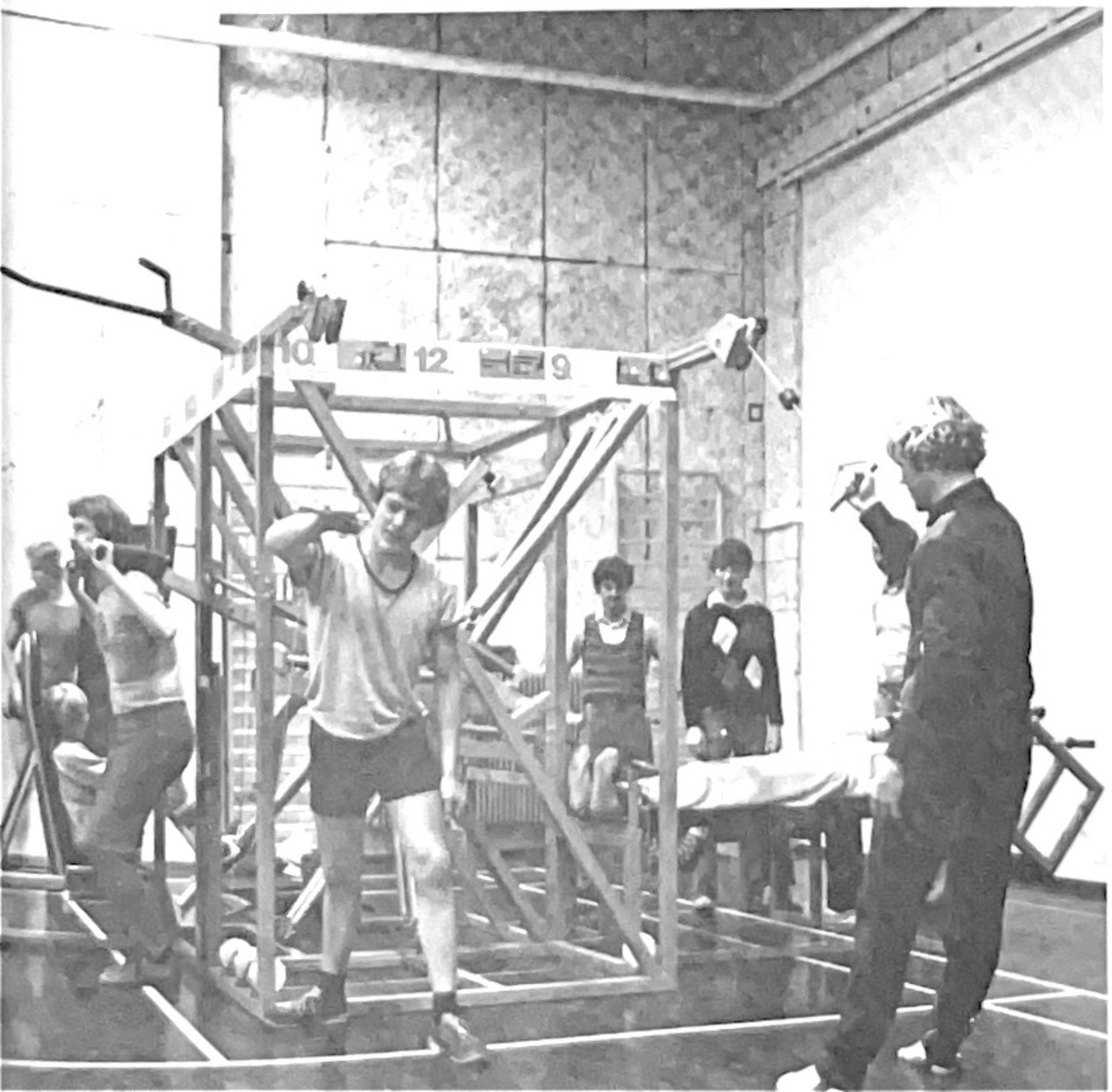

Vinter-aktiviteter

Svømning i Kildeskovhallen

Skulle der være nogle enkelte fra gymnastikken om mandagen på Tranegårdsskolen som stadig har lemmer samt vejret i behold, kan de fortsætte deres motionering med svømning i Kildeskovhallen sammen med andre af vore medlemmer, som hver mandag aften kl. 20.30 møder op for at få deres motion her.

Der er rig mulighed for at få rørt sig, også her foregår motionen under lærer ledelse, og der er til hver sæson sat forskellige træningsprogrammer op som man kan følge hvis man vil gøre noget ekstra ud af sit besøg, ligesom der i løbet af sæsonen vil være lejlighed til at aflægge svømmeprøve af forskellig art. Da denne motion samtidig foregår i smukke arkitektoniske omgivelser, samt i gode venners selskab er det ikke mærkeligt at så mange af vore medlemmer søger til Kildeskoven hver mandag aften.

"Motionscentret" i Hellerup Havn

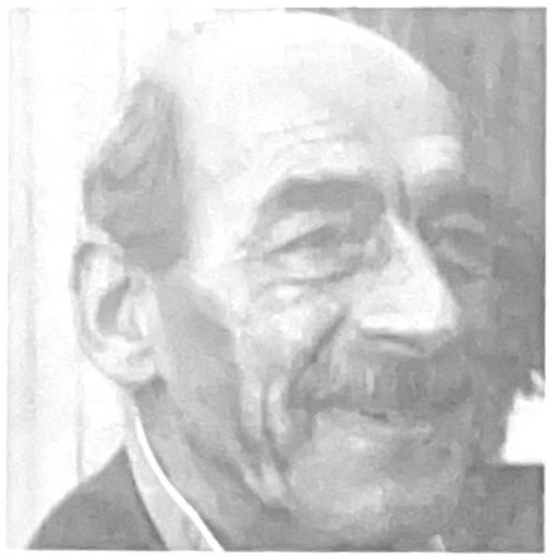
Som noget nyt i klubbens vinteraktiviteter er Hal 3 i Palladiums gamle studiebygning kommet til. Denne hal som vi deler med de andre havne-søsportsklubber fik vi stillet til rådighed af Gentofte Kommune fra sæsonen 79/80.

Hallen er i grundprincippet opbygget som en gymnastiksal med ribber på begge langvæggene, men da den er væsentlig større, er der samtidig blevet plads til 2 badminton eller 1 volley boldbane. Denne indretning har på positiv måde medvirket til, at vi i vinterhalvåret, på langt bedre måde er i stand til at aktivere vore medlemmer på alle alderstrin.

Vi benytter hallen onsdag aften til gymnastik og volleybold på klubplan, hvor klubbens unge gymnastiklærer Benny, står for ledelsen af gymnastikken samt boldspillet.

Endvidere har klubben tid på andre dage hvor der bliver spillet badminton på livet løs af alle aldersgrupper, og banetiden bliver udnyttet maksimalt, ved at der spilles double på begge baner.

For dette initiativ, som Gentofte Kommune har vist, vil vi sige TAK. *Flemming Sørensen*

Af Paul Arentoft

Støtteforeningen "Aareknuden"

I 1945 da Hellerup Roklub var blevet gammel nok til at kunne mønstre et antal flerårige og forhenværende medlemmer var der en kreds af disse der udkastede tanken om at oprette en støtteforening for roklubben.

Dengang var der ikke så mange offentlige tilskud og det måtte derfor være en god idé at samle nogle af de ældre i en sådan forening, som med passende mellemrum og ved særlige lejligheder kunne være klubben behjælpelig med økonomisk støtte.

28. januar 1945 afholdtes stiftende generalforsamling i HR's lokaler og 19 medlemmer havde givet møde, i forvejen havde initiativtagerne et sæt lovforslag, som i det store og hele blev vedtaget. Et enkelt punkt voldte dog en del vanskeligheder, nemlig det at give foreningen et navn.

Da man ikke kunne finde på noget bedre blev navnet "G.H.R." (Gamle Hellerup Roere). De 19 fremmødte blev indtegnet som medlemmer og foreningens første formand blev Kai Nielsen. Kontingentet var 25 kr. årligt at betale inden 1. april. Såfremt kontingentet ikke var indbetalt rettidigt blev man slettet og kunne først genoptages når restancen plus en bøde på 10 kr. var betalt.

Ved den stiftende generalforsamling havde der været en del diskussion om optagelsesbetingelserne, og man var heller ikke helt enige om navnet, derfor afholdtes i oktober 1945 en ekstraordinær generalforsamling i Restaurant "Ryttergården" i Klampenborg for at man der kunne tage stilling til spørgsmålene og her blev grunden også lagt for fremtidige generalforsamlinger, nemlig at man afholdt generalforsamling under hyggeligt samvær med fællesspisning -en tradition der holdes i hævd endnu efter 35 års forløb.

Ved den ekstraordinære generalforsamling blev optagelsesbetingelserne endelig vedtaget, de er dog gennem årene blevet noget ændrede - men navnet "Aareknuden" som blev vedtaget samme aften er stadig foreningens officielle navn, med undertitlen "GHR - gamle Hellerup roere".

Foreningen fik ved stiftelsen sit eget emblem, og dette emblem skulle bæres ved alle sammenkomster for medlemmerne, undlod man det kostede det 5 kr. i bøde at erlægge på stedet. Emblemet lå klar ved generalforsamlingen i maj 1946 og kostede dengang 12 kr.

Medlemstallet voksede støt gennem årene, i 1946 var der 37, i 1947 50 og i 1949 57 - i 1953 var det 68 og sidst i 50'erne var man oppe på 87 og i nogle år lå tallet heromkring indtil 1964 hvor den daværende formand Hugo V. Larsen ved generalforsamlingen fremkom med tanken om "Hundredmandsklubben" og i 1965 var målet nået med 103 medlemmer.

Gennem en årrække holdt medlemstallet sig forholdsvis uændret og i 1980 er der 117 medlemmer.

Foreningens formål at støtte H.R. økonomisk er i de forløbne 35 år blevet fulgt ganske godt op, takket være forudseende bestyrelser med sans for at få de indgåede kontingenter til at formere sig på bedste måde. Allerede i 1949 var man i stand til at forære klubben en sculler til en værdi af kr. 1000 samt tilskud til omkostninger ved deltagelse i Henley Regatten - også kr. 1000. Det var i 1950.

Ved H.R.'s 25 års jubilæum i 1956 var Aareknudens bidrag kr. 5.600 og det gik bl.a. til en ny 4-årers båd.

Alt i alt beløber disse tilskud fra "Aareknuden" til Hellerup Roklub sig til ca. kr. 50.000 altså i gennemsnit ca. 1.000 kr. pr. år.

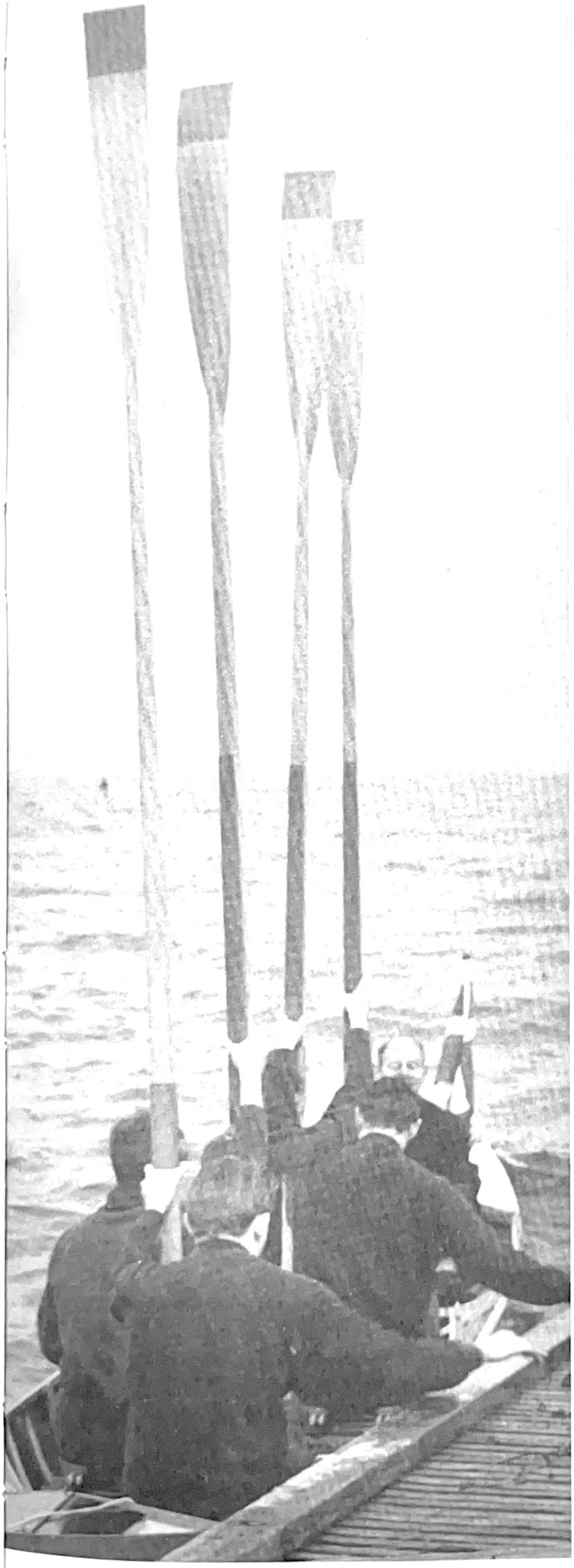
I de sidste år har det været lidt småt med tilskud og det skyldes at man havde sat sig som mål ved klubbens 50 års fødselsdag at skænke denne et samlet beløb på kr. 50.000.

Dette mål er nået og "Aareknuden" forærer på den store dag H.R. en 4-årers langtursbåd til en værdi af kr. 39.000 - medens resten op til de 50.000 er tilskud til jubilæumsfestlighederne.

Det er klart, at de indgåede kontingenter ikke alene er i stand til at give "Aareknuden" mulighed for at skænke roklubben så relativt store beløb, men takket være at mange medlemmer frivilligt forhøjer deres kontingent og indsender større beløb end det på generalforsamlingen vedtagne er foreningens muligheder forøget.

Et andet af foreningens formål er at styrke og bevare kammeratskabet mellem Hellerup roere såvel aktive som passive.

Der er derfor gennem årene i løbet af vintersæso-

nen arrangeret sammenkomster, hvor medlemmerne kan hygge sig i godt selskab, genopfriske sommerminder og holde kontakten vedlige i de lange vintermåneder

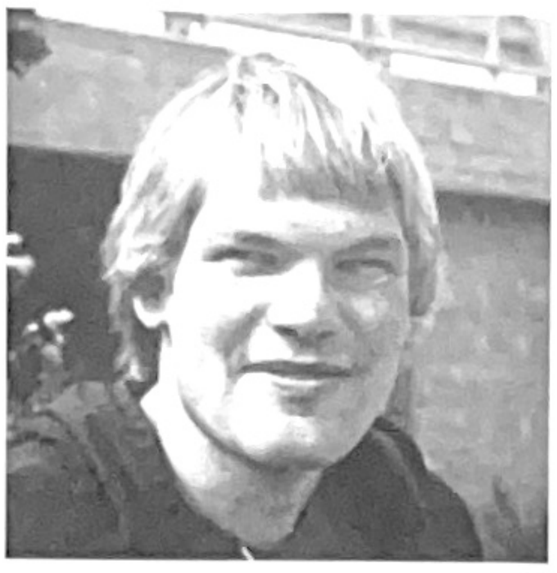
Disse sammenkomster arrangeres under forskellige former - i 1952 var det kegleaften i Tivoli med spisning for kr. 8,50 alt incl. Der har været udflugter til "Skovhuset", både det gamle og det nye og der har været hyggeaftener i Klubhuset med "kniv og gaffel".

I 1970 da foreningen havde eksisteret i 25 år holdtes en jubelmiddag hvor undtagelsesvis medlemmerne havde koner, kærester og andet vedhæng med.

Kaster man idag et blik tilbage må det vel kunne siges, at "Aareknuden" hidtil på bedste måde har levet op til sit formål og det må være på sin plads at udtrykke et ønske og håb om, at fremtidige bestyrelser må forstå at føre traditionerne videre til gavn og glæde for Hellerup Roklub.

Paul Arentoft

Af Geert Cederkvist

"Aaren"

Den 9. maj 1934 udkom det første nummer af vores nu velkendte medlemsblad Aaren, og derved opfyldtes et længe næret ønske hos medlemmerne, som der nu var blevet en del af. Det er nemlig hyggeligere at få serveret meddelelser, selv om de er nok så officielle og kedelige, gennem et klubblad end gennem dødsenstriste cirkulæreskrivelser, og der var nu også åbnet muligheder for andet end officielle meddelelser, så man kunne knytte fastere bånd mellem medlemmerne.

Aaren har vist sig at være levedygtig, for den eksisterer jo den dag i dag, selv om den har været ude for flere alvorlige kriser samt et par forandringer i tidens løb.
Aaren udkom først i format 19 x 26 cm, men i 1960 krøb den ca. 40% til format A5. Gennem tiden har sideantallet varieret en del afhængig af både stofmængde og økonomi.

I 1968 indledtes jo i klubben et samarbejde med Damernes Roklub, og i juni 1969 smittede det af på medlemsbladene, hvor man indledte et samarbejde af både praktiske og økonomiske grunde, - der skete en fusion og Aaren blev medlemsblad for både Damernes Roklub og Hellerup Roklub.

I Løbet af 1973 skete den foreløbig sidste store forandring med Aaren, idet man gik over til at få den trykt som kontoroffset. Det gik ganske vist ud over Aarens "professionelle" udseende, men til gengæld gav det muligheder for at få mere stof med, deriblandt mere underholdende stof, samt flere billeder, da prisen - især for billeder - blev væsentlig mindre. Derudover krævedes et større arbejde af redaktionen, som nu selv skulle renskrive og sætte de enkelte sider op, og fra at være en enlig eller nogle få redaktørers arbejde lå der nu et større teamarbejde bag bladet.

Da produktionen af Aaren er af længere varighed, bliver noget af stoffet af og til lidt uaktuelt, og for at imødegå det problem forsøgte man i rosæsonen 1976 med en duplikeret skrivelse "HR-nyt", som blev trykt en gang om ugen og derefter lå til fri afhentning i klubben. Ideen var god, men det krævede en stor arbejdsindsats, og projektet blev ikke videreført den følgende sæson.

Mængden af stof fra medlemmerne har ikke altid været lige stor. Man skulle ellers tro, at der altid var mængder af stof fra medlemmerne i klubbladet, for de har jo altid noget at "brokke" sig over eller en masse rooplevelser at berette om, når man går og lytter efter, hvad der bliver sagt rundt om i klubben - men det mærkelige er, at de arme redaktører har meget svært ved at få medlemmerne til at udtrykke sig i Aarens spalter, og konsekvensen er, at redaktøren med hjælp fra nogle få "Tordenskjolds soldater" - må skrive det meste af bladet.

At der den senere tid ikke har været så mange billeder i Aaren, som man kunne ønske, skyldes, at der ikke er så mange, der kan levere de nødvendige sort/hvide billeder.

Vi skal ikke her komme ind på, hvilke redaktører Aaren har haft i tidens løb, da det kan læses andetsteds i "jubelnummeret" - men vi vil slutte dette indlæg med at ønske at Aaren lige så længe som HR og DR består, må være bindeleddet mellem alle klubbernes medlemmer og mellem disse og bestyrelserne.

Det kan jo også være, at man en dag finder tiden inde til at rette sig efter retskrivningsreformen af 1948 og kalder Aaren for Åren.

Geert Cederkvist

DR
AAREN
MEDLEMSBLAD FOR
DAMERNES ROKLUB & HELLERUP ROKLUB

AAREN
MEDLEMSBLAD FOR HELLERUP ROKLUB

Aaren

Hellerup Roklub betragtet med en 50 års jubilars øjne

Der er jo nu gået 1/2 sekel siden H.R. så dagens lys, men heldigvis er der endnu enkelte medlemmer, der har været med siden starten, og et af disse er vort æresmedlem P. Scheel Krüger - og det er derfor naturligt at høre lidt om hans syn på klubben før og nu.

Under en lille hyggesludder med jubilaren siger Scheel Krüger:

Igennem min 50-årige medlemsperiode, har jeg selvfølgelig haft enormt mange og heldigvis flest dejlige oplevelser - men naturligvis er der specielle DAGE DER HUSKES - først og fremmest søndag d. 14. april 1940 hvor H.R. havde standerhejsning -min første som formand. Trods alt var det meget festligt NESA's orkester spillede og vor nationalsang "Kong Kristian" lød særligt højtideligt på baggrund af de mørke uvejrsskyer som trak over Europa og også formørkede himlen over Danmark. Den 9. april var Danmark blevet invaderet af tyske tropper, og blandt mange af de deraf følgende forordninger var også, at vore både ikke måtte komme på vandet, mørklægning af klubben og meget andet - alt i alt triste udsigter for en nybagt formand. Heldigvis lempedes restriktionerne snart noget - det blev således tilladt at ro i Københavns havn, men ikke nordpå. D.S.R. under Gudmund Schacks formandsskab tilbød os husly og bådelån. Senere fulgte der yderligere lettelser, men samtidig blev der indført specielle pas for både og mandskab. Disse pas skulle ved enhver afgang og hjemkomst stemples ovre i et lille skur i Hellerup havn, hvor der var placeret et par tyske soldater - men vore roture var i hvert fald reddet.

I 1940 blev Viggo Petersen engageret som professionel træner for H.R. og det resulterede allerede i 1941 i et DM for letvægtsfirer.

Mange langture i de danske farvande blev trods krigen gennemført, og spændende og dramatisk var det, når vi lå på de sydfynske øer og om aftenen hørte de allieredes fly og mærkede hvordan jorden skælvede når de bombede Kiel og andre nordtyske byer.

Af en af H.R.'s stiftere, P. Trolle havde vi fået overrakt en bådstævn af den første outrigger der var kommet fra England til Danmark - den var blevet lavet om til et præmieskab, men da vi ikke på daværende tidspunkt havde særlig mange pokaler og da båden i sin tid havde tilhørt Københavns Roklub, blev dette klenodie tilbageleveret K.R. i anledning af dennes 75 års jubilæum i 1941 - det skete meget "standsmæssigt" under overværelse af kongen, dronningen og kronprinsen samt div. andre notabiliteter.

En anden begivenhed der står prentet i min erindring er den aften i 1944 da "Palladium", der dengang havde til huse hvor Hellerup Sejlklub nu residerer, blev saboteret og H.R. var ved at ryge med i købet.

Der var udgangsforbud da et af vore medlemmer, der boede umiddelbart ved klubben ringede mig op og fortalte at den vist var gruelig gal for så vidt han kunne se brændte H.R. - skaden blev heldigvis forholdsvis ringe, ikke mindst takket være Gentofte Kommunes raske brandmænd.

Ved henvendelse til politiet fik jeg en speciel tilladelse til under udgangsforbudet at køre ned i klubben og denne tilladelse blev iøvrigt udvidet til også at gælde udover denne aften.

Vi fortsætter vor lille samtale og siger: Du har jo i mange, mange år været en meget ivrig langtursroer - tror du at denne form for udøvelse af roidrætten nu i charterrejsernes og bilernes tid vil sygne hen -eller vil der stadig være basis for denne dejlige form for ferie?

Scheel Krüger er ikke et sekund i tvivl: Ja, selvfølgelig, for der findes ingen billigere eller bedre måde at holde ferie på - det er simpelthen lykken!

Vi stiller et nyt spørgsmål: Hvordan ser du på den udvikling der i de senere år er sket med hensyn til denneher fællesroning hvor M'er og K'er er i samme båd - synes du det var bedre da Fornæs regerede i DR og høje plankeværker hindrede al fraternisering og karantæne truede de formastelige, der vovede sig ind på vort område?

Sch.Kr.: M/K findes jo nu overalt i tilværelsen og derfor er det naturligt at det også udfolder sig indenfor sporten og jeg synes det er en lykkelig ting at DR og HR nu har fundet hinanden i et godt og frugtbringende samarbejde.

Hvad synes du om de unge i H.R. idag?

Sch.Kr.: Jeg synes, at de fleste er faldet godt til og jeg har indtrykket af, at de er energiske og hjælpsomme og ikke er døgnfluer, men at de sætter pris på det gode kammeratskab, som for mig eget vedkommende førte til et lykkeligt liv mellem friske mennesker og dejlige venner.

Nu vi går i fødselsdagstanker så mindes jeg klubbens 10-års fødselsdag i "Park Restauranten" hvor en flot middag, suppe, steg, dessert og div. vine og betjening samt kaffe kostede kr. 10.50 pr. næse og jeg mindes med stor glæde min 85 års dag hvor jeg med morgenroerne roede i konvoj til Ch.lund badeanstalt til en svømmetur og tilbage til det store morgenbord - og nu glæder jeg mig til at opleve H.R.'s 50 års fødselsdag i Hellerup Parkhotel under andre omstændigheder og til helt andre priser - jeg glæder mig til endnu en gang at komme til at hilse på alle de gamle venner og hylde den klub, der har været med til at fylde min tilværelse med så megen sundhed og glæde.

Poul Scheel Krüger

Hellerup Roklub set med en ungdomsroers øjne

Min bror Anders havde i knapt et år været medlem af H.R. - og han havde snakket om en masse "mærkelige" ting og personer, han havde vist mig klublokalerne og bemærket at man som nyt medlem i H.R. i hvert fald ikke ville blive "frosset ud", men tværtimod ville blive optaget i klubbens ualmindeligt gode sammenhold og kammeratskab.

På trods at dette gik der næsten et år inden jeg fik tanken om indmeldelse realiseret - og det ærgrer mig selvfølgelig bagefter.

Jeg meldte mig ind lige efter "opløbssvinget" af sommerferien 1979 d.v.s. 30. juli altså for godt og vel 1 1/2 år siden.

Hvorfor meldte jeg mig ind? - Jo, jeg havde jo hørt så meget spændende om klubben, set de tiltalende og hyggelige klublokaler og bådehallen med de mange flotte både - såvel de "underligt lange" scullers som de "rigtige" robåde, som på trods af den enorme længde kunne køres ud på én vogn - ja jeg havde og har stadig meget at lære om roningens "mysterier".

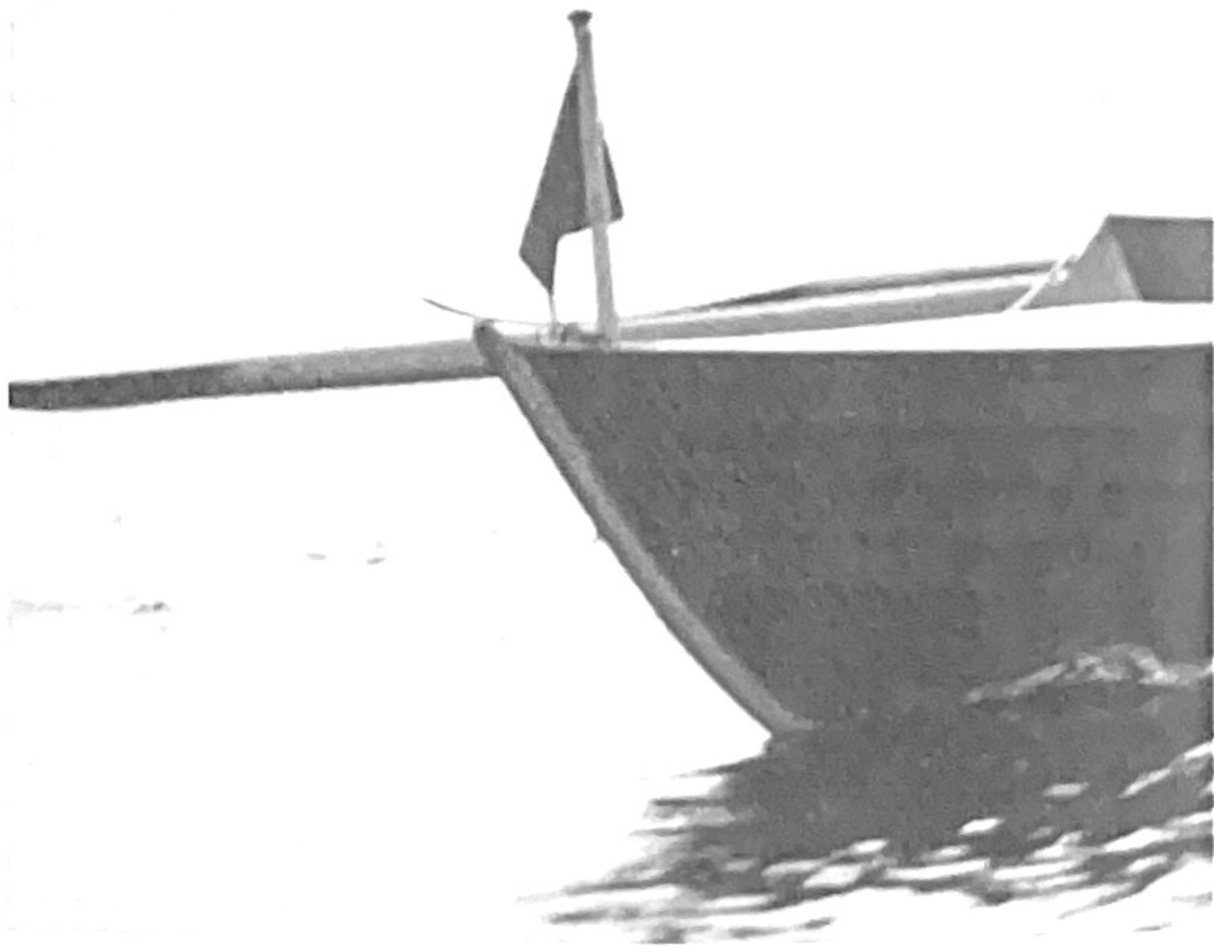
Hvordan var det så at blive medlem? Hvordan var de ældre medlemmers indstilling til sådan en "lille ny grønskolling"?

Den første måned gik med at få de mest nødvendige "certificater" og så snart jeg var "sluppet løs" startede jeg som "lærling" hos morgenroerne - og jeg tør uden at overdrive sige, at er man i dårligt humør og trænger til at komme væk fra det hele, ja, så er morgenroningen, og morgenroerne ikke at forglemme, det bedst tænkelige middel til at und-

Med "Aaren" gennem 10 år

Af Jørgen Pedersen

Fredag den 5. marts 1971 holdt HR reception "hvortil alle venner af HR" var indbudt. Anledningen var klubbens 40 års jubelfest, der dagen efter yderligere blev festliggjort på det senere nedrevne Bellevue Strandhotel. Onde tunger ville dengang vide, at netop dette kun halvrunde jubilæum blev fejret med så megen pomp og pragt, af hensyn til en del af klubbens faste støtter gennem mange år, der af naturlige grunde sikkert ikke kunne give møde til det allerede dengang forudsete og nu forestående 50 års jubilæum. Siden 40 årsjubilæet er hændt stort og småt -også i HR.

Vi lader AAREN tale:
Året før - eller nærmere den 5.12.1970 - var det tidligere medlemsmættede HRU genopstået, idet samtlige 11 ungdomsroere deltog ved en stiftende generalforsamling, der blev afholdt i det gamle SKOVHUS -

slippe fra de daglige problemer.

Jeg blev positivt overrasket over den venlighed og det umiddelbare kammeratskab, der kendetegner hele denne forsamling, som alt for få stifter bekendtskab med. Hvis man er blevet "frosset ud" i andre klubber, så er H.R. det rette sted. Man vil når man er blevet "set lidt an" af de "gamle" medlemmer ryge lige ind i H.R.'s fortræffelige kammeratskab. Generationskløft er et aldeles ukendt begreb her. Kan man ikke undvære den sidste times søvn om morgenen, så er en scullertur om eftermiddagen på det blanke Øresund også en indsats værd.

Jamen er der da intet mindre fordelagtigt for en ungdomsroer i H.R.? Jo, naturligvis, havde jeg nær sagt, for som alt andet har H.R. gode såvel som mindre gode sider. Oplæringen af nye medlemmer er f.eks. ikke så grundig som jeg kunne forestille mig at den har været - og vel også kan blive igen. Jeg blev f.eks. "sluppet løs" uden at kunne fortøje en båd forsvarligt - det kan måske kaldes "indgriben på styrmandens arbejdsområde" at fortøje båden, men det er nu praktisk at kunne, og forøvrigt tror jeg at formanden for sømændenes forbund, Preben Møller Hansen hvorunder styrmændene jo sorterer, i dette tilfælde er "bedøvende ligeglad".

A propos styrmænd - så virker uddannelsen af korttursstyrmænd i H.R. noget slap. Jeg synes efter at have deltaget på sådan et "kursus", at flere af de ting man lærer her på en aften burde læres inden man "slippes løs" som roer bl.a. de nødvendigste knob til fortøjning etc.

På trods af disse ting er glæden ved selve roningen langt det største tal i et regnskab med både plusser og minusser.

Jeg har kun fortrudt én ting - at jeg ikke blev medlem noget før - og samtidig med at jeg ønsker Hellerup Roklub hjertelig til lykke med de første 50 år ønsker jeg klubben lykke og fremgang i de næste 50 år.

Troels Larsen

ca. halvdelen kom i HRU-bestyrelsen, bl.a. den senere så kendte næsten VM-roer Ian Baden, der fortsat ror om kap for HR.

I jubilæumsåret udgjorde selvsamme HRU grundstammen ved det indtil videre sidste besøg i vores venskabsklub Curlew Rowing Club i London, som du vil kunne læse mere om andetsteds.

Ved årets generalforsamling besluttede en enstemmig og applauderende skare at udnævne een af klubbens store ånder, formand gennem mange år Arne Noll til æresmedlem. Dermed afsluttedes en hel æra i klubbens historie - man har vist ikke set ham siden.

Fra 1972 kan læses om da "Normannerne invaderede Italien". En del af klubbens daværende yngre håb drog nemlig dengang om vinteren mod sydligere himmelstrøg iført ski og stave. 1972-turen blev den

.....fortsættes næste side

sidste i en længere række - men skiturene vil måske pånyblive taget op af nutidens unge håb, hvem ved?

Året efter måtte en gammel og hårdt prøvet bådebro se sig udkonkurreret af en ny, prangende tre-fløjet bådebro, der dukkede op fra Øresunds plumrede vande, dels p.g.a. det altid velvillige kommunale styre og i særdeleshed i kraft af den i forvejen hårdt prøvede skatteyderbefolkning. I modsætning til den gamle bro der overvintrede på land, forbliver den nye i det våde element året rundt.

Samme år fyldte vor fortsatte alderspræsident og æresmedlem Scheel Krüger 80 år, og Jens E. Hansen roede en DM-titel hjem til HR i kraft af god roning og velrettet protest mod en formastelig konkurrent.

1974 startede i det internationale skær, idet vor daværende formand, den glorværdige Ole H. Schmith havde formået den indiske ambassadør i Danmark, Mrs. Rukmini Menon til at hejse den opgående sol yderligere til tops, medens den tidligere konservative finansminister og nuværende EF-parlementariker Poul Møller døbte sculleren MC, opkaldt efter fabrikanten af fattigmandssnapsen. Med sin altid præcise sans for proportioner og formentlig i kraft af sine utallige kontakter til gud og hvermand, havde Ole til dagen sørget for det dejligste sommervejr.

For at imødegå "den overhåndtagende fastelavnspåklædning" indførtes samme år vore nuværende rotrøjer, der dog i rigt mål står model til førstnævnte påklædning. Også klubhuset fik en opstrammer qua et nyt køkken og et ditto baderum. Indledningsvis gav baderummet iøvrigt nogle praktiske problemer, idet gulvet var planeret således, at vandet løb væk fra afløbet. Dette er dog senere blevet delvis rettet.

I 1975 krydsede nogle af HR's "mænd af stål" klinger med den ditto-fabrikerede og til-Sverige-gående LB-færge "Stella Scarlett". Den ulige kamp kulminerede da en rochef vist nok p.g.a. dønningerne skvattede i Øresund og kampen afsluttedes over en fredspibe på skibets kommandobro.

Samme år var epokegørende for HR's go'e gamle SKOVHUS, der i over tyve år havde gjort tjeneste for muntre week-end-farere. Kort fortalt: p.g.a. et frostsprængt vandrør på 1.salen var mange tusinde liter godt kommunalt postevand rendt ud i huset, der til sidst stod efterladt i forfalden stand. Efter at mange gode (og pengestærke) kræfter havde lagt deres kloge hoveder i blød, kunne medlemmerne på en ekstraordinær generalforsamling den 31.3.1976 beslutte at købe vort nuværende super-isolerede helårshus, der efter diverse piloteringsproblemer blev indviet den 28.8.1976. Samme år solgte vi for DFfR verdens største lodseddel (på størrelse med et sammenfoldet "Land og Folk"). Salget, der skete fra alle landets roklubber, indbragte en lille million kroner til DFfR. På sportslig vis havde man iøvrigt som hovedgevinst valgt et automobil og en motordrevet båd.

1977 var et brydningernes år i HR. Om dette skyldtes den øvrige verdens depressive tendens eller om det skyldtes sportsverdenens generelle problem med at skaffe nye kvalificerede ledere, skal være usagt. Ihvertfald anede man hos mange medlemmer en stigende utilfredshed, der kulminerede ved årets generalforsamling, hvor størstedelen af den næsten nyvalgte bestyrelse blev udskiftet.

I det kommende år (1978) lagde de tidligere høje bølger sig. Morgenroningen blomstrede til uanede højder med næsten alle både på vand, samtidig med at kaproningsholdet toppede med 80 starter, hvoraf over halvdelen resulterede i 1.ste og 2.den pladser.

1979, der indledtes med et formidabelt sneuvejr, stod i børnenes tegn. Havneklubberne i Hellerup slog i den anledning pjalterne sammen og afholdt i august måned en Unicef-Børnefest, hvilken indbragte det nette beløb af 7.000 kr., som gik til trængende børn udi den store verden.

I længere tid havde HR iøvrigt stukket snuden op efter et nyt bådehus med kondirum o.s.v. og herligheden skulle forventeligen stå klar i al sin pragt til nærværende jubilæum. P.g.a. tidens ugunst endte drømmen imidlertid med en særdeles tiltrængt nytætning af taget. Samtidig blev hal 3 i Palladiumbygningen dog ombygget til kondirum, hvor trætte roere herefter får udløsning for alskens masochistiske behov.

Året 1979 stod også i oliekrisens tegn. HR isolerede oppe som nede, sparede på det varme vand og skruede ned til de dagældende 21°. Også Ole H. Schmith besluttede at spare på energien, hvilket medførte, at han ved generalforsamlingen i 1979 nedlagde formandshvervet efter mange års tro bestyrelsesarbejde. Ved generalforsamlingen enedes man om, at overdrage roret til næstformanden Henrik V. Larsen, der fortsat residerer på tronen.

1980 stod i De Olympiske Leges tegn, der på trods af de sædvanlige politiske intriger blev afholdt uden HR's direkte medvirken. Ian Baden var dog på nippet til at blive udtaget, men desværre. Den eneste der var med fra HR var Per Hallengren, men han roede ikke. Ved årets generalforsamling blev den tidligere formand, Ole H. Schmith fritaget for fortsat kontingentbetaling, idet den jublende forsamling udnævnte ham til klubbens 7. æresmedlem.

Jørgen Pedersen